

Arrest

**nr. 60 068 van 20 april 2011
in de zaak RvV X/ II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 21 februari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 januari 2011 waarbij de aanvragen om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk worden verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 8 januari 2000 het Rijk binnenkwam, diende op 12 januari 2000 een asielaanvraag in.

1.2. Op 15 maart 2000 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken, in antwoord op de ingediende asielaanvraag, de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een dringend beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) nam op 30 juli 2003 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad van State.

1.4. Bij aangetekend schrijven van 29 maart 2008 diende verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.5. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid nam op 22 september 2008 de beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker om tot een verblijf gemachtigd te worden onontvankelijk werd verklaard.

1.6. Bij arrest nr. 191.360 van 12 maart 2009 verwierp de Raad van State het door verzoeker tegen de beslissing van de adjunct-commissaris ingestelde beroep.

1.7. Verzoeker diende op 2 september 2009 een tweede asielaanvraag in.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 15 september 2009 de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

1.9. Bij aangetekend schrijven van 3 oktober 2010 diende verzoeker een tweede aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.10. Verzoeker diende bij aangetekend schrijven van 8 december 2010 een derde aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.11. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 5 januari 2011 de beslissing waarbij verzoekers tweede en derde aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden onontvankelijk werden verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 17 februari 2011 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

*“Onder verwijzing naar de aanvragen om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 04.11.2010 & 08.12.2010 bij onze diensten werd ingediend door:
[M., A.] [...]*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is in toepassing van genoemd artikel 9ter, § 3, en in toepassing van artikel 7, § 1 en 2 van het Koninklijk Besluit van 17/05/2007 (B.S. 31/05/2007).

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van volgende documenten en inlichtingen:

Een afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, § 1, derde lid van de wet (K.B. van 17/05/2007 artikel 7, § 1, eerste lid), m.n. :

In de verzoekschriften in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 legt betrokkene verschillende stukken voor om zijn identiteit te bewijzen. Daarbij dient echter opgemerkt te worden dat geen van deze documenten opgesteld waren in een van de Belgische landstalen, noch in het Engels, noch zijn deze vergezeld van een gelegaliseerde vertaling. Deze documenten laten niet toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en betrokkene. In deze volstaan deze documenten niet als voldoende bewijs van identiteit/nationaliteit in de hier ingeroepen procedure. In regel (confer Omzendbrief van 21 juni 2007, betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen) dient betrokkene immers een afschrift voor te leggen van zijn nationaal paspoort of identiteitskaart.

Betrokkene legt eveneens een bijlage 26bis met bevel om het grondgebied te verlaten dd. 15.03.2000 voor. Dit document kan geenszins aanvaard worden als zijnde een identiteitsdocument, gezien de omzendbrief van 21.06.2007 stelt dat het om een internationaal erkend paspoort, een gelijkgestelde

reistitel of een nationale identiteitskaart moet gaan. Bovendien werd deze bijlage 26bis opgesteld door onze diensten op basis van de eigen verklaringen van betrokkene. Volledigheidshalve dient nog te worden opgemerkt dat op de bijlage 26 effectief vermeld staat dat dit document geenszins een identiteitsbewijs, noch een nationaliteitsbewijs vormt. De aanvraag geeft evenmin enige motivatie op, waarom de betrokkene geen paspoort of identiteitskaart kan voorleggen of verwerven.

Het Grondwettelijk hof stelt eveneens in haar arrest nr 193/2009 dd 26.11.2009 dat een dergelijk onderzoek naar medische zorgen in het land van herkomst vereist dat betrokkene zijn identiteit en nationaliteit kunnen worden vastgesteld (B.5.2.) [...] Een identiteitsdocument dient niet te worden voorgelegd indien de identiteit op een andere wijze kan worden aangetoond. (B.5.3.) Doch betrokkene laat in huidig verzoekschrift na om zijn identiteit op een andere afdoende wijze aan te tonen. Bijgevolg is in huidig verzoekschrift een gebrek aan "enig ander document waarvan de waarachtigheid als bewijs van identiteit niet ter discussie kan worden gesteld."

Derhalve kan de aanvraag op basis van voorliggende gegevens niet ontvankelijk worden verklaard."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

De voor de Raad ingestelde procedure is kosteloos, zodat geen gevolg kan verleend worden aan de vraag van verzoeker om verweerder te veroordelen tot de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 25 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens van 10 december 1948. Hij betoogt tevens dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Hij verstrekt volgende toelichting:

"Het afwijzen van een aanvraag 9ter is strijdig met artikel 3 van het Europees Verdrag inzake tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden die absolute bescherming garandeert tegen een onmenselijke en vernederende behandeling.

Dit omdat de aanvrager de bescherming inroept wegens diens gezondheid.

Terwijl reden tot afwijzen van het verzoek tot regularisatie inzake ontvankelijkheid niet opgelegd is volgens de wet.

Omdat verzoeker zijn Litnakarta overmaakte aan de Dienst Humanitaire regularisatie, 9ter

Terwijl Het Grondwettelijk Hof oordeelde op 26 november 2009 (arrest nr. 193/2009) dat de huidige identiteits- en nationaliteitsvereiste te streng geformuleerd is. De wet mag wel eisen dat de aanvragers hun identiteit en nationaliteit aantonen, maar dat moet ook op een andere manier mogelijk zijn dan via het voorleggen van een identiteitsdocument of via een bewijs dat het onmogelijk is om in België een identiteitsdocument te bekomen.

Zodat op dit punt de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt.

Het betreft hier bovendien een geïndividualiseerd (foto, en identiteit van verzoeker) document [...] (RvV 14.468, 25 juli 2008). Het bevat dezelfde identificatiegegevens als de vereiste documenten (naam + voornaam, geboortedatum en - plaats, foto en handtekening, handtekening en stempel van uitgevende overheid) (RvV 43.524, 20 mei 2010).

Over de ontvankelijkheid van een dossier art. 9ter Vw beslist een ambtenaar van DVZ. Hij zal onder meer nagaan of het dossier volledig is. Dit houdt in dat hij ook nakijkt of er een medisch attest bij de aanvraag is gevoegd. Hij is niet bevoegd om over de inhoud daarvan te oordelen. Hij zal wel controleren of het attest door een arts is opgesteld, zoals de Vreemdelingenwet vereist. Indien de aanvraag ontvankelijk is, wordt de ernst van het medisch risico door een arts ingeschat. Bijkomende medische elementen die recenter zijn dan de aanvraag worden wél geëvalueerd in de beslissing over de gegrondheid.

Dat in de bestreden beslissing door verweerder het verzoekschrift conform artikel 9, ter van de wet van 15.12.1980 onontvankelijk wordt verklaard zonder motivatie waarom het afwijzen van de aanvraag om medische redenen geen vernederende behandeling uitmaakt of kan uitmaken.

Dat de bestreden beslissing derhalve niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt.

Het afwijzen van een verzoek van een vreemdeling wiens aanvraag conform artikel 9ter onontvankelijk werd verklaard, kan mogelijk een schending inhouden van artikel 3 EVRM.

Wanneer niet blijkt uit de motivering van de beslissing dat de overheid onderzocht heeft of de ziekte, ingeroepen door de aanvrager, een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, schendt die maatregel artikel 3 EVRM.

Verzoekende partij verwijst naar de memorie van toelichting bij de (gewijzigde) Verblijfswet.

Daarin wordt verwezen naar artikel 9ter §4 Vw. Die bepaling sluit vreemdelingen uit van het voordeel van artikel 9ter wanneer er een ernstig vermoeden bestaat dat de vreemdeling zich schuldig maakte aan oorlogsmisdaden of misdaden tegen de menselijkheid (in de zin van artikel 55/4 Vw). Uit de voorbereidende werken blijkt dat de wetgever van mening was dat een vreemdeling, uitgesloten op basis van artikel 9ter §4 Vw, toch niet mag uitgewezen worden wanneer zijn gezondheidstoestand dermate ernstig is dat zijn verwijdering een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM. Dat artikel biedt immers een absolute bescherming.

In de voorbereidende werken zegt de wetgever overigens hetzelfde m.b.t. een aanvrager 9ter die geen identiteitsdocument kan voorleggen: ook dan mag hij niet uitgewezen worden bij een mogelijke schending van artikel 3 EVRM.

Verwerende partij dient dus te onderzoeken of de ingeroepen ziekte een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, vooraleer een onontvankelijkheidsbeslissing te nemen.

Dat de motiveringsplicht door verweerder werd geschonden.

Dat door verweerder een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Dat verzoeker dienaangaande opmerkt dat de motivatie van verweerder gestoeld is op onjuiste feiten en derhalve niet afdoende is.

Verzoeker heeft niemand waarop hij kan terugvallen in het land van herkomst. Verzoeker heeft ook geen mutualiteit in het land van herkomst (dus ook geen terugbetaling).

Wanneer er zou beslist worden tot een weigering van verblijf, en verwijdering van het grondgebied, dan kan er sprake zijn van een schending van artikel 25 van de Universele verklaring van de rechten van de mens.

Deze stelt dat "eenieder recht heeft op een levensstandaard, die hoog genoeg is voor de gezondheid en het welzijn van zichzelf en zijn gezin, waaronder in begrepen voeding, kleding, huisvesting en geneeskundige verzorging en de noodzakelijke sociale diensten, alsmede het recht op voorziening in geval van werkloosheid, ziekte, invaliditeit, ontstaan ten gevolge van omstandigheden onafhankelijk van zijn wil."

Dat de bevoegdheid in deze niet zorgvuldig werd gehanteerd.

Dat ook op dit punt de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt.

Dat in elk geval door verweerder een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt wanneer deze geen rekening hield met het geheel van de door verzoeker aangehaalde elementen ter ondersteuning van de ontvankelijkheid van zijn aanvraag, waaruit kon worden afgeleid dat het voor verzoeker bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong, wanneer deze geen rekening hield met de medische problematiek van verzoeker in ons land en in het land van herkomst en de andere argumenten.

Teruggaan naar haar land van herkomst is bijzonder moeilijk gezien de ernstige toestand aldaar, maar tevens de sociale banden en de psychologische medische toestand die hiermee in verband staat.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid, Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.”

3.2. Verweerder antwoordt als volgt:

“Vooreerst stelt de verwerende partij vast dat verzoeker in de toelichting van het enig middel in gebreke blijft in te gaan op verschillende van de nochtans door hem opgeworpen schendingen, zo o.m. art. 10 en 11 Grondwet en art. 2 EVRM.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoeker vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen.

Ook indien in de toelichting van het enig middel door verzoeker slechts op een zeer algemene wijze wordt ingegaan op bepaalde rechtsregels, is het de verwerende partij op basis daarvan niet duidelijk hoe deze volgens verzoeker door het nemen van de bestreden beslissing concreet zijn geschonden, zodat het middel in dit opzicht hoe dan ook niet ontvankelijk is (cf. R.v.St. nr. 46.649, 25.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Uit het voorgaande volgt dat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schendingen dewelke niet naar behoren — worden toegelicht, naar het oordeel van de verwerende partij om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992. Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

De verwerende partij laat het volgende gelden, en repliceert daarbij enkel op die aangevoerde schendingen van rechtsregels die worden ‘toegelicht’.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van de toelichting van het enig middel blijkt dat verzoekster daarin inhoudelijke kritiek levert, het weze vanuit louter feitelijk oogpunt, het weze vanuit het oogpunt van het materieel recht, en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994. Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht vevat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, TB.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr, Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Waar verzoeker klaarblijkelijk het tegenovergestelde aanneemt, is zijn toelichting niet afgestemd op de rechtsregels waarvan hij de schending opwerpt, zodat het middel in rechte faalt.

In casu is terdege aan de vereiste motiveringsplicht voldaan.

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag is vermeld.

De overwegingen laten verzoeker immers toe om te achterhalen om welke redenen zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter onontvankelijk wordt geacht, zodat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoekers uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoekers beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hem geschonden geachte rechtsregels.

Verzoekers vage en ongestaafe kritiek. dewelke feitelijke en juridische grondslag mist, kan aan bovenstaande geen afbreuk doen.

De verwerende partij laat gelden dat art. 9ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 het volgende bepaalt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet het voorwerp van een definitieve beslissing heeft uitgemaakt of die een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar verklaard administratief cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoon. (...)“

Terwijl het Grondwettelijk Hof in het arrest nr. 193/2009 van 26.11.2009 heeft geoordeeld dat:

“B.5.1. Een van de belangrijkste doelstellingen van de wet van 15 september 2006, die de wet van 15 december 1980 grondig wijzigde, was het tegengaan van fraude en van misbruiken van de asielprocedure (Parl. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, pp. 7 en 9,). Die doelstelling komt eveneens voor in artikel 19, lid 3, onder b.), van de voormelde richtlijn 2004/83/EG, dat de lidstaten verplicht de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken, te beëindigen of te weigeren deze te verlengen « indien

[de betrokkene] feiten verkeerd heeft weergegeven of heeft achtergehouden, of valse documenten heeft gebruikt, en dit doorslaggevend is geweest voor de verlening van de subsidiaire beschermingsstatus ».

B. 5.2. In het licht van die doelstelling is het niet onredelijk te eisen dat de betrokkene zijn identiteit kan aantonen. Bovendien dient de minister of zijn gemachtigde blijkens de in het geding zijnde bepaling, alsook blijkens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM grote kamer 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, 32-42), te onderzoeken welke medische zorgen de betrokkene in zijn land van herkomst krijgt. Een dergelijk onderzoek vereist dat zijn identiteit en nationaliteit kunnen worden vastgesteld.

B. 5.3. Gelet op die doelstellingen volstaat als bewijs van de identiteit van de betrokkene elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld. Een identiteitsdocument dient niet te worden voorgelegd indien de identiteit op een andere wijze kan worden aangetoond. De in het geding zijnde bepaling gaat bijgevolg, door te eisen dat die persoon beschikt over een identiteitsdocument. Verder dan hetgeen noodzakelijk is om de identiteit en de nationaliteit van de aanvragers te bepalen, vermits het mogelijk is, zoals de situatie van de asielaanvragers en die van de aanvragers van de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4 aantonen, de identiteit van die personen vast te stellen zonder te eisen dat zij beschikken over een identiteitsdocument.”

[...]

Bij het nemen van de bestreden beslissing heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid rekening gehouden met alle elementen van verzoekers dossier, zo ook met alle door verzoeker voorgelegde documenten.

Verzoekers beschouwingen kunnen aan voormelde motieven geen afbreuk doen.

Verzoeker ontkent niet dat hij enkel een bijlage 26bis heeft voorgelegd, alsook documenten die opgesteld zijn in een andere taal dan één van de landstalen of het Engels.

De verwerende partij verwijst nog naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“3.7. De Raad merkt op dat volgens voormeld arrest van het Grondwettelijk Hof de aanvrager niet ontslagen wordt van de verplichting om zijn identiteit aan te tonen, maar wel dat als bewijs van de identiteit elk document volstaat waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld (zie punt B. 5.3.).

3.8. Verzoekster baseert zich op het voormeld arrest van het Grondwettelijk Hof maar laat na in concreto aan te tonen welk document zij als bewijs van haar identiteit heeft neergelegd waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld.

3.9. De Raad verwijst naar het gestelde in punt 3.5. Met haar overtuiging “In onderhavig geval blijkt overduidelijk dat de identiteit van verzoekster op onomstotelijke wijze kon worden vastgesteld op basis van de stukken welke bij haar aanvraag werden toegevoegd” toont verzoekster niet aan dat de verwerende partij artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft toegepast op een wijze die strijdig is met het door haar aangehaalde arrest van het Grondwettelijk Hof” (R.v.V. arrest nr. 51 912 van 29 november 2010)

Voorts meent verzoeker dat de beslissing die een aanvraag conform artikel 9ter onontvankelijk verklaart, mogelijk een schending kan inhouden van artikel 3 EVRM, zodat hierover gemotiveerd moet worden.

De verwerende partij laat gelden dat verzoekers beschouwingen niet dienstig zijn. Indien de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter onontvankelijk wordt verklaard, dient het medische risico geenszins meer te worden ingeschat door een arts; evenmin dient de gemachtigde in zijn beslissing nog verder te motiveren nopens art. 3 EVRM.

Vermits niet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden werd voldaan dienen de voorwaarden betreffende de gegrondheid van de aanvraag immers niet nader onderzocht te worden, noch diende dienomtrent te worden gemotiveerd. De bestreden beslissing werd geheel terecht in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet juncto artikel 7, § 1 4e lid en §2 van het KB van 17 mei 2007 genomen.

De verwerende partij ontkent verder niet dat een vreemdeling die dermate ernstig ziek is dat zijn verwijdering een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM, niet zal worden verwijderd. Echter belet dit geenszins dat de aanvraag van de vreemdeling onontvankelijk wordt verklaard bij gebreke aan het voldoen aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden, noch dat aan de vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven.

Desbetreffend verwijst de verwerende partij naar vaststaande rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“Uit het feit dat een ernstige zieke vreemdeling niet zal verwijderd worden, kan niet afgeleid worden dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten kan uitgereikt worden aan een vreemdeling die niet voldoet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten vormt op zich geen schending van artikel 3 EVRM. Niets verhindert een ernstige zieke vreemdeling en zijn familieleden om een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van het bevel het grondgebied te verlaten”. (R.v.V. nr. 23.204 van 19 februari 2009)

Terwijl tevens dient te worden opgemerkt dat:

“Waar verzoeker een inbreuk op artikel 3 EVRM aanvoert, dient te worden opgemerkt dat deze bepaling vereist dat de verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar ze mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM

(...)

Verzoeker maakt noch in zijn aanvraag, noch in zijn verzoekschrift aannemelijk dat zijn medische situatie dermate ernstig is dat een verwijdering een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM. Evenmin toont hij met een begin van bewijs aan dat hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. “

(R.v.V. nr. 15.879 dd. 15.09.2008)

In casu kan enkel worden vastgesteld dat verzoeker zich in zijn inleidend verzoekschrift beperkt tot het uiten van vage en algemene beschouwingen, zonder uiteen te zetten om welke reden art. 3 EVRM geschonden zou worden in zijn concrete geval.

Voor zoveel als nodig laat de verwerende partij nog gelden dat een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaan om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit van art. 3 EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002. ...).

Ook in de parlementaire voorbereidingen nopens de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter uitdrukkelijk is bepaald dat:

“Ook hier wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: behoudens uitzondering kan de aanvraag van de machtiging tot verblijf niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is: wel is het zo dat een vreemdeling die geen identiteitsdocument overmaakt en evenmin aantoonst dat hij in de onmogelijkheid vertoeft om het vereiste identiteitsdocument in België over te maken, niet verwijderd zal worden indien zijn medische situatie dermate ernstig is dat een verwijdering een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM”.

Verzoekers vage en summier beschouwingen kunnen dan ook geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

In casu kan dan ook slechts worden vastgesteld dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 onontvankelijk diende te worden verklaard.

De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels. Er is geen sprake van een 'manifeste beoordelingsfout'.

De bestreden beslissing werd geheel terecht genomen, en ten genoegen van recht gemotiveerd.

Terwijl ook de vermeende schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden weerhouden.

De verwerende partij merkt op dat het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt dat een beslissing slechts genomen kan worden na behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens. Er dient te worden vastgesteld dat aan verzoeker de mogelijkheid werd gegeven zijn standpunt naar voor te brengen, en dit bij het indienen van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Hierbij kon hij alle feitelijke informatie verschaffen die hij wenste te geven, en zijn aanvraag met nuttige elementen en stukken staven.

In casu heeft verzoeker bij schrijven dd. 04.11.2010 en 08.12.2010 zijn aanvraag ingediend, doch heeft hij nagelaten zijn identiteit en nationaliteit aan te tonen aan de hand van documenten waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld of de motivering tot vrijstelling van deze voorwaarde toe te voegen. Het is dan ook verzoeker zelf die onzorgvuldig is geweest door een aanvraag in te dienen, zonder hierbij te voldoen aan deze vereiste van onontvankelijkheid.

De uiteenzetting van verzoeker kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Tot slot laat de verwerende partij nog gelden dat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op art. 25 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens, gezien deze bepaling geen directe werking heeft."

3.3.1. Wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

3.3.2. In de mate dat verzoeker stelt dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt en dat de bestreden beslissing gebaseerd is op onjuiste feiten voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht die in casu dient onderzocht te worden in het kader van de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dient een vreemdeling die een aanvraag indient om tot een verblijf om medische redenen gemachtigd te worden zijn identiteit aan te tonen. Het Grondwettelijk Hof oordeelde dat deze vereiste niet kennelijk onredelijk is, mede omdat de identiteit en de nationaliteit van verzoeker gekend dienen te zijn om het bestuur toe te laten te onderzoeken welke medische zorgen de aanvrager in zijn land van herkomst kan verkrijgen (GwH 26 november 2009, nr. 193/2009). Het Grondwettelijk Hof benadrukte dat, gelet op voormelde doelstelling, als bewijs van identiteit elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan gesteld worden kan aanvaard worden. In voorliggende zaak voegde verzoeker bij zijn aanvragen om tot een verblijf om medische redenen gemachtigd te worden een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis) en een aantal kopieën van, in een voor de Raad onbekende taal gestelde, documenten voor. Aangezien de identiteitsgegevens op de bijlage 26bis, blijkens de stukken van het administratief dossier, op dit document werden aangebracht op basis van de loutere verklaringen van verzoeker is het niet kennelijk onredelijk om dit stuk niet als een bewijs van identiteit of nationaliteit te beschouwen. Daar de andere door verzoeker neergelegde stukken, ongeacht hun inhoud die door geen van de partijen aan de Raad wordt toegelicht, niet voorzien zijn van een foto van verzoeker, is het evenmin kennelijk onredelijk om te oordelen dat uit deze documenten niet kan afgeleid worden dat zij betrekking hebben op verzoeker. De bewering van verzoeker dat hij een geïndividualiseerd document, voorzien van een foto en met vermelding van zijn identiteit, zou hebben neergelegd vindt geen steun in de stukken van het administratief dossier. De Raad kan voorts slechts vaststellen dat verzoeker, toen hij

gehoord werd naar aanleiding van zijn derde asielaanvraag, uitdrukkelijk verklaarde dat hij over geen enkel stuk beschikte om zijn identiteit aan te tonen.

De vaststelling dat verzoeker in gebreke bleef om zijn identiteit en nationaliteit aannemelijk te maken volstaat om zijn aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen onontvankelijk te verklaren. Ingevolge het ontbreken van deze stukken wordt verweerder immers de mogelijkheid ontnomen te verifiëren of verzoeker in zijn land van herkomst de medische zorgen die hij stelt nodig te hebben niet kan verkrijgen. De bewering van verzoeker dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, zoals het bestond op het ogenblik dat de bestreden beslissing genomen werd, niet zou toelaten een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren omwille van het ontbreken van de vereiste overtuigingsstukken inzake de identiteit van de aanvrager is zonder meer incorrect. In deze kan verwezen worden naar de memorie van toelichting (*Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 2478/001, 35*), waar wordt gesteld dat *“de aanvraag van de machtiging tot verblijf niet anders dan onontvankelijk [kan] verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is.”*

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting geen schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aan.

3.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel, dat verzoeker ook geschonden acht, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Uit het zorgvuldigheidsbeginsel kan verder, in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te veronderstellen, niet afgeleid worden dat op verweerder de plicht zou rusten om, wanneer hij een aanvraag om machtiging tot verblijf als onontvankelijk afwijst, een bijkomende motivering te voorzien waarin hij uiteenzet waarom hij van oordeel is dat de door hem genomen beslissing geen vernederende behandeling uitmaakt of kan uitmaken.

3.3.4. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM wijst verzoeker op het feit dat personen wiens gezondheidsproblemen bijzonder ernstig zijn niet mogen worden uitgewezen en zet hij uiteen dat hij medische problemen heeft en daarom niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst. Er moet echter benadrukt worden dat de bestreden beslissing niet voorziet dat verzoeker *“mag uitgewezen worden”* of dat hij moet terugkeren naar zijn land van herkomst en evenmin tot gevolg heeft dat verzoeker de noodzakelijke medische zorgen in België ontzegd worden. Een miskennis van deze verdragsbepaling wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

3.3.5. Er dient tevens te worden opgemerkt dat de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens van 10 december 1948 slechts de waarde heeft van een beginselverklaring die als zodanig geen rechtsgevolgen doet ontstaan, zodat de schending van artikel 25 van deze verklaring niet kan worden ingeroepen als annulatiegrond (RvS 9 december 2003, nr. 126.228; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.314; RvS 22 december 2008, nr. 189.064).

3.3.6. Betreffende de ingeroepen schending van artikel 2 van het EVRM en de artikelen 10 en 11 van de Grondwet stelt verweerder terecht dat verzoeker nalaat toe te lichten waarom hij deze bepalingen geschonden acht. Dit onderdeel van het middel moet daarom als onontvankelijk beschouwd worden.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK